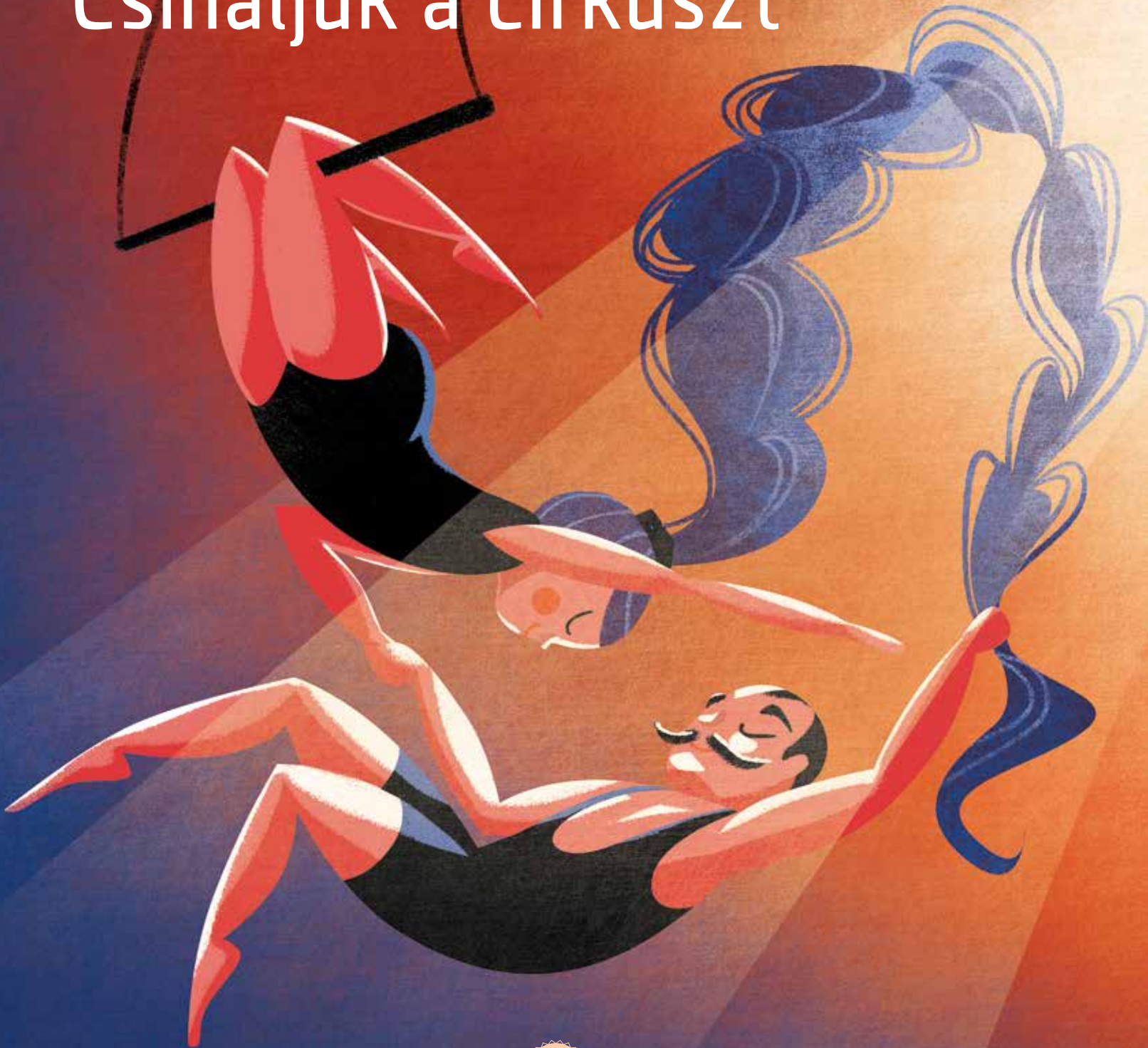

Csináljuk a cirkuszt

Ültünk a cirkuszban és ámultunk, mert odafenn a magasban, ahol én még sikítani se mertem volna, ugrabugráltak és röppentek és egymást pörgették az artisták. Bukfenceztek és szaltóztak és kézen meg fejen álltak, és mindig elkapták a trapézrudat. A néni mintha hirtelen lezuhant volna, de a lábával elkapta a kapaszkodórudat, és úgy csüngött a szörnyedelmes magasban. Még a sikítás is belém fagyott. A bácsi meg elkapta a néni copfba font haját, és azon csüngött lefelé, együtt hintáztak a mélység felett, a fejünk felett. Nem értettük, hogyhogya nem szakad ki az a haj, irtó erős haj lehetett, azért nem zuhant a bácsi a homokba vagy a nyakunkba, sikítottunk és fütyültünk és tapsoltunk és hurráztunk.

És kipirosodott arccal jöttünk ki, és egymás szavába vágva meséltük egymásnak, amit a másik is látott, de jó volt így újra- és újramesélni, olyan hihetetlen volt az egész. Tiszta fehér volt az az oroszlán, mintha kísértet lett volna, olyan különleges... A nőci a zsiráfon lovagolt, pedig nincs is a zsiráfnak háta, elképesztő... A bűvész kilopta a pasas tárcáját, pedig hozzá sem ért, leszedte az óráját, a nyakláncát, tisztára lesápadt a pasas...

Öcsi a műsor elején folyton sikoltozott, a magasba nyújtogatta kezét, bár szerintem semmit nem értett az egészből, kétéves volt kábé, aztán a legnagyobb lármában egyszerre csak anya vállára bukott, és aludt, mint a tej, átaludta az őrjöngést, a kiáltozást, a zenekar bumsztarattáját, az elefántok tülkölését, a lovak nyerítését.

Hazafelé menet végig cirkuszosat játszottunk apával, cigánykerekeztünk és ugrabugráltunk,

felkapaszkodtam a nyakába, és lebukfenceztem a mélybe, felálltam a nyakába, és nem féltem.

Ügetett velem, mint zsiráf vagy ló vagy elefánt, kitétette a száját, én meg odahajoltam, és nem harapta le a fejemet, anya meg nevetve tapsolt, vállán az alvó Öcsivel, míg mi csináltuk a cirkuszt. Hazaértünk az udvarra, ahol forgott a nyárfavatta, és narancsos fényt vetített a tavaszi nap, és apának akkor támadt a legnagyobb ötlete.

Hajgumival összefogta hosszú haját, mert akkoriban még nem vágatta tüsire, lábát beleakasztotta a diófáról lelógó húzódkodó rúdiba, és fel-alá hintázott fejjel lefelé. Engem meg biztatott, hogy peckes léptekkel, mint egy balerina, szaladjak oda hozzá, és kapaszkodjam az összefogott hajába, és megcsináljuk a halálos lebegést a nagy semmi felett, az udvar pora felett, a libegő nyárfavatta közepette. És én lábujjhegyen odaszaladtam, és teljes erőből vetődve elkaptam apa haját, és rácsimpaszkodtam, és lebegtünk a semmi felett egy pillanatra. A következő pillanatban apa ordítása betöltötte az udvart, úgy érezte, a haja kiszakad a helyéről, arcán vörös patakokban csurgott a vér, én elrepültem az udvar porába, ő is repült velem. Akármilyen ijesztő volt az egész, nem lehetett kibírni röhögés nélkül, apa véres arccal röhögött a porban, én is röhögtem, miközben a ribizlibokrok felé gurultam. Anya úgy nevetett, hogy a karján alvó Öcsivel együtt eldőlt, ott fetrengtek a porban a nevetéstől, a nap meg ezt a pillanatot választotta, hogy végleg lebukjon a láthatáron, és csak derengő narancsfényét hagyja ott, az udvaron.

LACKFIJÁNOS